

1826. Ибраимъ паша отиде съ тежка войска въ Морея възъ Гръци ти, които бѣха вдигнали глава, и направи плѣнь и пожаръ земята имъ. Султанъ Махмудъ II искорени еничерети въ Турция и нагласи войска като европейската.

1827. Англия, Русия и Франция скочиха да помогнътъ на Гръци ти, и заедно тритѣ държави прѣмахнѣха турската флота при Наваринъ.

1828—1829. Французска войска испѣди Ибраимъ паша отъ Морея. Руский царъ Николай I вдигна бой съ Турция. Руский генералъ Дибичъ прѣмина Стара-Планина, а Паскевичъ влѣзълъ въ азиатска Турция. На Одринский миръ съ Русия Султанъ тѣ припозна Гръция за свободно царство. Султанъ тѣ съшито така припозна и самоуправление то на Сръбското княжество (слѣдъ много пѣти вдигане глава на Сърбети срещу турско то иго).

Въ Англия, на врѣмето на кралъ Георга IV, стана буна въ Ирландия, и тая буна направи да добиятъ католици ти еднакви правдини съ протестанти ти, и католически ти прѣдставители се допуснали въ парламентъ тѣ.

1830. Французи ти завоеваха Алжиръ. Июлска буна въ Парижъ: *Карлъ X*, братъ и наслѣдникъ на Людовика XVIII, биде испѣденъ отъ Франция, а на прѣстолъ тѣ туриха орлеанский херцогъ *Людовика Филипа* отъ Бурбонский родъ.

Белгийци ти, като видѣха въ Франция, че избухна Июлска та буна, и тии вдигнаха глава срещу Холандский кралский родъ, отдѣлиха се отъ Холандия и си нагласиха особна държава. Бръконии въ Германия, Италия и Швейцария. Буна въ Полско то царство. На друга та година биде потѣпкана.

1832. Въ Англия на врѣмето на *Вилхелма VI* (братъ и наслѣдникъ на Георга IV) слѣдъ трайна та борба